

Ünnepek

Lekció: Jn. 20.1-18
Textus: Jn. 20.19-23

2005. márc. 27.
Húsvét, Gazdagrét

Hol van Jézus és hol vagyunk mi? (3)

András vagyok. A tanítvány, Jézus követője, aki azon a napon, amikor Jézus bevonult Jeruzsálembe, Fülöppel együtt odavezettem hozzá a messziről érkezett görög zarándokokat, akik Jézust akarták látni. Még most is fülemben csengenek szavai, még most is kóstolgom, szívemben forgatom ezt a mondatot: „*Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is.*” (Jn. 12.26) Erőt ad, bátorít és vezet utamon. Elmondom nektek, hogy nyerte el mindez az értelmét, elmondom nektek, hogyan esett, hogy ma már meg vagyok győződve arról, hogy nincs jobb „hely” Jézus követője számára, mint az, ahol ő van. Nem vágyom másra, mert tudom, hogy nincs érdekesebb, izgalmasabb, megalégítőbb és tartalmasabb, mint Jézussal lenni. Nincs más „hely”, más lehetőség számomra, mint hogy ott legyek, ahol az én Uram van, hiszen önmagához hívott. Nem adatik meg, hogy máshova tartsak, mint ahova Jézus. Őt szolgálom és őt követem ma is. Hallgassátok meg történetemet!

I. Zárt ajtók mögött - bezárkózva

Aznap este zárt ajtók mögött gyűltünk össze, a lehető legnagyobb titokban. Péter és János elmondták, hogy reggel Jézus sírját üresen találták. Elterjedt az a hír is, hogy a magdalai Mária látta az Urat. Mi nem láttuk őt azóta, hogy megfeszítették. Nem tudtunk mit kezdeni Mária szavaival, őszinte legyek? – asszonybeszédnek tartottuk, talán a fájdalomban elment az esze. Mindenesetre összejöttünk, hogy megvitassuk a dolgot. Az a mozdulat - maig emlékszem rá - amellyel egyikünk bezárta az ajtót, majd amint meggyőződött arról, hogy az tényleg zárva van, mindent elmondott rólunk. Nem csak az ajtó volt zárva, hanem mi magunk is, mindannyian, súlyos terheket hordoztunk szívünkben.

Ha láttátok volna Pétert... Szinte fel sem emelte fejét, csak lehorgasztott fejjel ült. Hallottuk, hogy Júdás, aki mindvégig velünk követte Jézust abban a három évben, véget vetett az életének. Borzalmas volt belegondolni, hogy felkötötte magát. Egyszer csak valaki azt mondta Péternek: „látod, te nagy fogadkozó. Azt mondtad, hogy még az életed is kész vagy odaadni Jézusért, és végül te tagadtad meg őt.” Péter hirtelen vágott vissza. Valaki azonban lecsendesítette őket: „Mit veszekedtek? Mi sem vagyunk jobbak. Hol voltunk, amikor elhurcolták, elítélték és megfeszítették?” Mindannyian tudtuk, hogy kudarcot vallottunk. Én is hűtlen lettem hozzá, csak magamra gondoltam. Féltem, hogy mi jöhet még az elmúlt napok szomorú eseményei után. Megpróbáltam elfelejteni Jézust, de nem tudtam kitörölni őt az emlékeimből. Mindannyiunkra súlyos büntudat nehezedett, ami bezárta szívünket egymás felé is. Nehéz volt belegondolni annak lehetőségébe, amit Mária mondott. Hogy álljunk az Úr elé a kudarcainkkal, a büntudatunkkal?

Csalódásunk is nagyon fáj. Nem ezt vártuk Istentől. Tudjátok milyen, amikor vártok valamit és az nem úgy lesz. Az utolsó percig reménykedtünk. Imádkoztunk, hátha mégsem ítélik el. Hátha csoda történik. Hátha nem hal meg. Hátha mégis van igazság a földön... De azután pénteken úgy tűnt, hogy minden összefogott az igazság ellen. Nem történt csoda, meghalt, eltemették. Csalódásunk elmondhatatlan volt. Hol van Isten? Miért engedte ezt? Ennyire félreértettük őt? Vagy az, aki csodákat tett, ennyire gyenge és tehetetlen a gonosz erővel szemben? Ha mindez így van, akkor minek élünk, mire vagyunk, mit csinálunk? Mit mondjunk a gyerekeinknek, miben reménykedjenek? Mire építjük a jövőnket: tényleg csak annyi marad, hogy valahogy leéljük az életünket, próbáljunk meg minél többet gyűjteni, azután vége mindennek? De hiszen mi sokkal többet vártunk Jézustól, a Messiástól. Tudjátok, úgy éreztem, hogy bezárult, lezárult számomra a jövő. Nincs szabadulás az elnyomó politikai hatalomból, soha nem nyeri el ebben a világban az

igaz az igazát, nincs reménység, hogy valami megváltozik. A csalódás elvette a jövőnket, felemésztette a jövőbe vetett bizalmunkat. Nem maradt semmi sem.

És még féltünk is. Nagyon féltünk – még találkozni is. Mi van, ha folytatódnak a gyilkos indulatok? Az a tömeg, amely „feszítsd meg!”-et kiáltozott, kiszámíthatatlan. Mi van, ha az ünnep elmúltával a főpapok úgy döntenek, nincs vége a hajtóvadászatnak? Talán csak húsvét ünnepe miatt van ez a látszólagos nyugalom, csend. Lehet, hogy minket is elárult Júdás? Talán már keresetnek is bennünket? És hogy fogunk így megélni? Hogyan lehet üldözöttként dolgozni? Miből lesz kenyér a családnak? Félttem attól is, hogy ki fognak gúnyolni. A szomszédaim, a rokonaim, mindazok, akik tudták, hogy Jézus tanítánya voltam – mit fognak mondani ezek után? Lehetetlen, elveszett volt a helyzet. Tudom, ti is ismeritek ezt. Zárt ajtók, rácsok, biztonsági zárok, riasztók mindenhol. Zárt szíveket, büntudatból, csalódásból, félelemből emelt áthatolhatatlan falakat látok mindenfelé. Hogy hol volt Jézus, akkor még nem tudtuk, de mi – a szó valóságos és átvitt értelmében egyaránt – zárt ajtók mögött voltunk.

II. Zárt ajtók mögött – megjelenve

Amint így gyötrődünk, így vergődünk együtt, egyszer csak megjelent. Ne kérdezzétek, hogyan történt, hogyan lehetséges ez, nem tudom. Tény, hogy – bár az ajtó zárva - egyszeriben ott állt közöttünk. Csak néztük. Néztük őt, kezén és lábán sebeit – vajon tényleg Jézus az? A sebek ellenére élettel és dicsőséggel teli volt. Némán ültünk, mozdulatlanul, senki nem tudott szólni egy szót sem. Szívemet hihetetlen, megfoghatatlan öröm töltötte be, a reménység és a szeretet melege kezdte átjárni. Közben az agyam tiltakozott: nem mertem hinni, hogy igaz, amit látok. Azután eszembe jutott a búzamaz példázata: „*Bizony, bizony mondom néktek, ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal sokszoros termést hoz.*” Kezdett felsejleni szavai jelentése: „*Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli életét e világon, örök életre őrzi meg azt.*” Eddig ezt nem láttam, nem hittem, nem értettem. Eddig csak az a kérdés kínozta, hogy miért kellett meghalnia, hogyan pusztulhatott el?

A következő gondolatom azonban az volt, hogy vajon mit fog most mondani. Szemünkre hányja értetlenségünket? Szembesít hűtlenségünkkel? Megkorhol hitetlenségemért? Emlékeztet büntudatomra?

Ezek helyett így szólt: „*Békesség néktek!*” Békesség? Jól hallom? Éreztem, amint szavai áthatolnak a kudarc, a csalódás, a félelem falain és elárasztják szívemet. Nemcsak a ház, hanem szívem bezárt ajtaján is áthatolt Jézus azon az estén. Majd megismételte „*Békesség néktek*”, és közben megmutatta nekünk kezeit és oldalát. Aki halott volt, az él, de feltámadásában is magán hordozta a halál jegyeit. Eszembe jutott, amit Ézsaiás prófétánál olvastam: „*Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen.*” Megértettem, a földbe esett búzamaz képét. Elhal és sok gyümölcsöt terem. Jézus halála a békesség gyümölcsét teremté. Megbékélést Istennel és egymással.

„*Békesség néktek*”. És minden megváltozott. Isten iránt bizalom, szeretet és hála született a szívemben. Tudtam már, hogy ő nem csap be, nem hagy cserben. Tudtam, hogy kezében tartja a világ dolgait, hogy igazsága végül győzedelmeskedni fog. Tudtam, hogy megbocsátotta hűtlenségemet és Jézus bűnhődött helyettem. Békességem volt, mert megbékéltem Istennel.

„*Békesség néktek*”. És valami megváltozott bennem a többiek felé is. Már nem a fogadkozó és tagadó Pétert láttam, nem a vitatkozó és versengő Jakabot vagy Jánost, nem az engem meg nem értő társakat. Elpárolgott a haragom, a vádaskodásom. Amint ott állt Jézus közöttünk, szeretet gyúlt bennem a többiek iránt, korábban nem tapasztalt, mély, együttérző szeretet. Békességben voltunk együtt, nem kellett már egymás hibáit egymás szemére vetnünk. Megbékélünk egymással.

„*Békesség néktek*”. De ez a békesség még ennél is többet jelentett számomra. Egy új világ ígérete volt Jézus szavaiban. Hiszen ha feltámadt a halálból, akkor legyőzte a halált, a betegséget, a bűnt, a gonoszságot. Akkor megbékélhet az egész teremtett világ, akkor valami új kezdődött a világban. Kezdett kibontakozni előttem a teremtő Isten csodálatos munkája arról a békességről, amelyben mindazt, ami ebben a világban szétszakadt egybefoglalja, ami elpusztult, tönkrement, azt helyreállítja Jézus által.

„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is.” – mondta Jézus. Igen, így igaz ez. De azt tanultam meg, hogy mielőtt én követném Jézust oda, ahová ő megy, előtte ő jön el oda, ahol én vagyok. Hol van a feltámadott Jézus? Megtapasztaltam, hogy itt van, velünk van, közöttünk van. Zárt ajtók nem jelentenek neki akadályt. Sem fizikai, sem lelki értelemben. Nincs olyan zárt ajtó, áthatolhatatlannak tűnő fal, megkeményedett emberi szív, politikai vagy gazdasági rendszer, amely kívül tudná tartani a feltámadt Jézust, aki most is így szólal meg közöttünk: „Békesség néktek”.

III. Zárt ajtókat maguk mögött hagyva – küldetésben

Jézus azonban nem maradt velünk a zárt ajtók mögött. Pedig – néha arra gondolok – jó lett volna ott maradni vele, és elfelejteni mindazt, ami a nagyvilágban történik. Jó lenne Jézussal valahova behúzódní, békességben együtt lenni, és elfeledni a nehéz családtagokat, a mindennapi munka gyakori hiábavalóságát, a fenyegető híreket erőszakról, szegénységről, katasztrófákról. Vagy jó lett volna, ha Jézus szavaival azonnal beköszönt ez az új világ, amiben mindent egybefoglal és beragyog a feltámadott békessége. De Jézus valami mást gondolt.

„Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.” Képzeljétek, hogy most nektek mondja: „Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.” ... Mi is hasonlóan éreztük magunkat. Ahogyan engem elküldött az Atya... Hogyan is küldte őt? Isteni gazdagságát feladva lesz emberré – egy istállóban. Felnövekedve, nyilvános szolgálatát végezve folyamatosan ki volt téve a nélkülözéseknek, a meg nem értettségeknek, az ellenségeskedésnek. Végül pedig abban teljesedett be küldetése, hogy elvesztette életét – azért, hogy megmentse sokakét. Az volt a küldetése, hogy halálával és feltámadásával békességet szerezzen mindenkinek. „Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.”? Hogy tudnék én úgy cselekedni, ahogy Jézus cselekszik? Hogy tudnék én úgy szólni, ahogy ő szólt? Hogy tudnék én úgy szeretni, ahogy ő szeretett? Hogy folytathatnám én azt, amit ő elkezdett? Hogyan lenne erre erőm? Hogyan lennék én erre képes? Vágytam rá, tudtam, hogy jó lenne, hogy ezért érdemes lehet élni. Hogy munkámmal, hivatásommal, családommal őt szolgáljam, az ő békességét munkáljam. Hogy elmondjam mindenkinek, azon a vasárnapon, a feltámadás napján valami új kezdődött, amit semmi meg nem állíthat. És hogy ez az új mindenkié, az egész világé, még a tietek is – akik most hallgattok engem. De hogyan?

Amint ezek a gondolatok száguldottak végig fejemben, Jézus olyat tett, amit korábban még nem. Ránk lehelt és azt mondta: „Vegyetek Szentlelket! Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.” Jézus ránk lehelt, és az éltető Lelket, Isten Lelkét bocsátotta ránk. Mindannyian tudatában voltunk, hogy erőt és felhatalmazást adott arra, hogy küldetésében vegyünk részt. Amint leszállt a Szentlélek Jézusra megkeresztelkedésekor, úgy szállt most le miránk. Amint Jézus küldetése ezzel öltött nyilvános formát, úgy mi is a Szentlélekben kaptuk meg azt az erőt, azt a vezetést, ami nélkül lehetetlen őt követni.

Azzal kezdtem beszámolómat, hogy ezen a napon világossá lett bennem, amit Jézus mondott: „Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is.” A feltámadt Jézus nem maradt velünk a zárt ajtók mögött. Kinyitotta az ajtót, megnyitotta szívünket a világ felé, ahol azóta is jelen van a Szentlélek által. Azóta követem és szolgálom őt, azóta tudom, hogy nem akarok máshol lenni, mint ahova ő vezet. Örömmel veszek részt Istennek abban a munkájában, amelyben mindeneket egybefoglal és megbékéltet önmagával.

Az ő szavát adom tovább nektek: „Békesség néktek.” Nyíljanak meg szívetek kapui, hulljanak le a bűntudat, a reménytelenség és a félelem bilincsei. „Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. Vegyetek Szentlelket!”